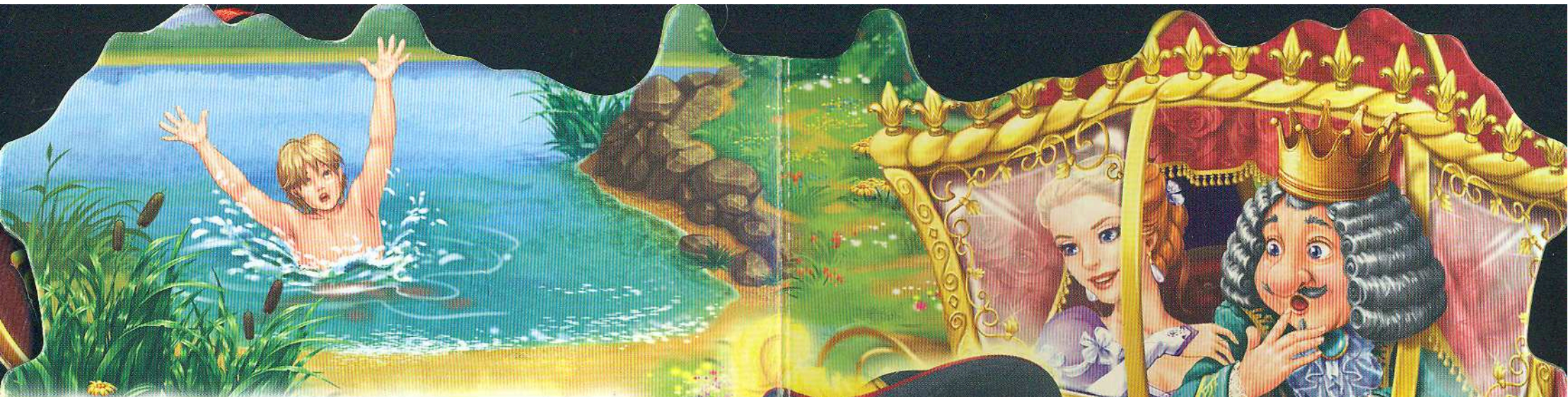

Старий мірошник залишив у спадок трьом своїм синам млин, осла й kota. Старший син отримав млин, середній — осла, а наймолодшому дістався кіт. «Ось тобі й спадщина! — ледь не плакав від образи наймолодший брат. — Тут самому їсти нема чого, а ще й kota годувати треба!» А кіт раптом заговорив людським голосом:

— Не журись, господарю! Дай мені мішок, чоботи й капелюх із пером — і тоді побачиш, чого я вартий.

Здивувався мірошників син, але дав котові все, що той попрохав. Не гаючи часу, кіт побіг до лісу й піймав у мішок кролика. І зі здобиччю гордо вирушив до королівського палацу.

Скинувши капелюх перед королем, кіт шанобливо мовив:

— Ваша величносте, прийміть у дарунок оцього кролика з лісів мого пана — маркіза де Карабаса.

Король із задоволенням прийняв дарунок. І відтоді кіт став постійно носити до палацу від імені маркіза де Карабаса всіляку дичину: кролів, куріпок, перепелів і рябчиків. Якось кіт умовив господаря піти на річку купатися. Хитрий кіт знав, що в цей час король із принцесою їхатимуть повз те місце. Побачивши їхню карету, кіт сховав одяг господаря і зарепетував: — Рятуйте! Маркіз де Карабас тоне! Злодії вкрали його одяг!

Король наказав урятувати бідолаху і перевдягти його в найкраще вбрання з королівського гардероба.

